

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΕ'.

ΑΡΙΘ.— 17

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1905

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Γάνου καὶ Χώρας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (πρόεδρ.)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν βάσεις κατὰ τὰ ἀρτίφανῃ
τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν γράμματα—Ἐκκλησιαστικὰ χρονι-
κὰ—Καθήκοντα φιλανθρωπίας—Ἐθνικὰ Φιλανθρ. Καταστή-
ματα—Ζαχαρία φὸν Λίγγενταλ ἐλληνορωμαϊκὸν δίκαιον—Ἀνα-
γνώσεις ἐκ τοῦ Ὁρολογίου τῆς τῶν Ἀκοιμήτων μονῆς Δικα-
στικά ἀγγελλίαι

ΑΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΒΑΣΕΙΣ

ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΡΤΙΦΑΝΗ

ΤΩΝ ΟΡΘΟΔ. ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΑ*

Οἱ ἀξιοῦντες ἐν πρώτοις ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκ-
κλησία οὐδαμῶς σύννοιδεν ἑαυτὴν ὡς τὴν μόνην
ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν στηρίζοντα τὸ
μὲν ἐπὶ ἐκφράσεων φιλοφρόνων ἢ ἀορίστων ἐν
ὀρθοδόξοις ἔργοις ἢ ἐκκλησιαστικοῖς γράμμασι
φερομένων, τὸ δὲ ἐπὶ τινων ὀρθοδόξων θεολόγων
ἁγαν φιλελευθέρων, κυρίως δὲ ἐπὶ τῷ ὅτι ἐλλεί-
πει ἐπίσημος περὶ τούτου τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπό-
φανσις, καθ' ὅσον αὕτη μετὰ τὸ σχίσμα οὔτε
συνῆλθεν, οὔτε δύναται, λέγουσι, μόνη νὰ συνέλ-

θη εἰς οἰκουμενικὴν σύνοδον. Ἀλλ' ἐκ μὲν φι-
λοφρόνων ὁμοίως δὲ καὶ ἐξ ἀορίστων καὶ ἀμφι-
δόλων ἐκφράσεων δὲν δύναται τις νὰ μορφώσῃ
τὴν περὶ τούτου γνώμην τῆς ὀρθοδόξου Ἐκ-
κλησίας. Ἐν τῷ λόγῳ ἐμφιλοχωροῦσι πολλάκις
ἐκφράσεις, αἵτινες καθ' ἑαυτὰς λαμβανόμεναι
εὐχερῶς παρερμηνεύονται, ὁ δὲ θέλων πιστῶς
νὰ ἐρμηνεύσῃ αὐτὰς μὴ ὑποκαθιστὰς αὐταῖς
ξένας δόξας, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν
διάνοιαν καὶ τὴν πρόθεσιν, τὴν διὰ τῆς ὁλῆς
συγγραφῆς ἢ τοῦ σχετικοῦ τμήματος διήκουσαν.
Ἐὰν δὲ ὀρθόδοξοὶ τινες θεολόγοι ἢ περὶ τὴν θεο-
λογίαν πραγματευόμενοι ἀνεπιγνώστως ἢ ἐν
ἐπιγνώσει ἐδίδαξαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μετὰ τὸ
σχίσμα δὲν δύναται νὰ συνέλθῃ εἰς οἰκουμενι-
κὴν σύνοδον, ὅπως ὁ ῥώσσοις Μουραβιέφ, τοῦτο
δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μαρτύριον τοῦ
γενικοῦ τῶν ὀρθοδόξων φρονήματος. Καθόλου
μὲν καὶ κατ' ἀρχὴν οἱ θεολόγοι οὐδέποτε δύναν-
ται νὰ παραστήσωσι ὡς αὐθεντικοὶ διδάσκαλοι
Ὁμολογίας τινὸς, ἅτε δυνάμενοι ἐνιαχοῦ νὰ
παρεκκλίνωσιν ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκα-
λίας (ἡμετ. Συμβολικὴν σελ. 8). Ἐπεὶ δὲ καὶ
οἱ κατὰ τῆς ἀποκλειστικότητος τῆς ὀρθοδόξου

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 171--175.

Ἐκκλησίας γνωματεύσαντες ὀρθόδοξοι (ἐὰν δύνανται νὰ κληθῶσιν ὀρθόδοξοι οἱ εἰς τὸ δόγμα τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας ἀμαρτάνοντες), εἶνε εὐάριθμοι καὶ μεμονωμένοι, τούναντίον δὲ οἱ πολλοὶ διατελοῦσι διδάσκοντες ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τὸ σχίσμα εἶνε ἡ μόνη ἀληθὴς καὶ φυσικὴ συνέχεια τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας, ἡ φέρουσα τὰς ἐπαγγελίας καὶ τὴν αὐθεντίαν τοῦ ἀοράτου αὐτῆς κυβερνήτου. «Ἡ ἡμετέρα ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, λέγει ἐν τῇ Κατηχήσει αὐτοῦ ὁ μνητροπολίτης Μόσχας Πλάτων, δὲν εἶνε ἡ μόνη ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, ἀλλ' ἡ μόνη Ἐκκλησία». «Εἶναι πασιφανὴς ἀλήθεια, προστίθουσιν ὁ Μόσχας Μακάριος, ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη (ἡ ὀρθόδοξος) εἶναι ἡ ὡν ἡ μόνη, ἥτις μένει πιστὴ εἰς τὰς ἀρχαίας οἰκουμενικὰς συνόδους, καὶ κατ' ἀκολουθίαν αὐτὴ ἡ μόνη ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀληθὴ καθεολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἥτις εἶναι ἀλάθητος» (Εἰσαγωγή εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν, σελ. 595). Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐπίσημον περὶ τούτου ἀπόφασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀληθὲς βεβαίως, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία μὴ συνελθοῦσα μετὰ τὸ σχίσμα εἰς σύνοδον οἰκουμενικὴν δὲν ἐξέφηνεν τὴν ἑαυτῆς ὡς τῆς μόνης ἀληθοῦς Ἐκκλησίας συνειδήσιν. Ἀλλ' ἐὰν ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία μετὰ τὴν διαίρεσιν τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν συνῆλθεν εἰς οἰκουμενικὴν σύνοδον, ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι δὲν θὰ συνέλθῃ πλέον, ἢ δὲν δύναται νὰ συνέλθῃ εἰς τοιαύτην σύνοδον, οὐδ' ὅτι ἐλλείπει πᾶσα αὐτῆς περὶ Ἐκκλησίας ἀπόφασις. Δὲν ἔπεται τὸ πρῶτον, διότι ὡς τὸ πάλαι ἡ ἀδιαίρετος Ἐκκλησία «ἀνάγκης κινήσεως καὶ τινος ἀναφύσεως αἰρέσεως» (Βησσαρίωνος περὶ ἐνώσεως· Migne τόμ. 161 σελ. 516) συνῆλθεν ἐπτάκις, τὸ δὲ κύριον τῶν οἰκουμενικῶν τούτων συνόδων, καίπερ μὴ ἀναγνωρισθεῖσιν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐκάστοτε αἰρετικῶν, παραμένει ἀπαραμείωτον ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, οὕτω καὶ ἡ κανονικὴ τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας συνέχεια, ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὅποταν παραστῇ ἀνάγκη καὶ ἐπιτρέπωσιν αἱ πολιτικαὶ περιστάσεις (σημειωτέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἡρτῆται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ συγκρότησις τῆς οἰκουμενικῆς συνόδου)¹ δύναται νὰ συνέλθῃ ὁμοίως εἰς γενικὴν

1. «Ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, ὅτε αἱ ἅγαι Ἐκκλησίαι τυγχάνουσι κεχωρισμέναι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τῶν ὁ-

σύνοδον, ἥς αἱ ἀποφάσεις νὰ ἔχωσι τὸ αὐτὸ καὶ αἱ τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων κύριος, εἰ καὶ δὲν ἐκπροσωπεῖται ἐν αὐτῇ ἡ ἀποσχισθεῖσα τῆς Ρώμης ἡ ἄλλη Ἐκκλησία. Ὡς ἐκ περισσοῦ σημειωτέον ὅτι, ὅτε ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις ἀνεφάνη ἡ βουλγαρικὴ ἔρις ἡ ἀπολήξασα εἰς σχίσμα, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἐπόθησεν, ὡς γνωστὸν τὴν σύγκλησιν οἰκουμενικῆς συνόδου πρὸς ἐπίλυσιν τῆς διαφορᾶς. Καὶ ἐσχάτως δ' ἐν Ρωσσίᾳ πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ συγκλήσεως οἰκουμενικῆς συνόδου, καίτοι δὲ οἱ περὶ τούτου γράψαντες διημισηθήτησαν τὴν ἀνάγκην τῆς συγκλήσεως τοιαύτης συνόδου ἢ συνεζήτησαν περὶ τοῦ προσώπου τοῦ συγκαλοῦντος καὶ τοῦ προεδρεύοντος αὐτῆς, οὐδαμῶθεν ὅμως ἠκούσθη ἡ φωνὴ ὅτι ἡ συγκρότησις τῆς συνόδου εἶναι ἀδύνατος κατ' ἀρχὴν διὰ τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως διχοστασίαν (Πρόβλ. «Ἐκκλ. Ἀληθ.» 1889 ἀριθ. 9). Ἀντὶ δὲ τῶν ἀποφάσεων οἰκουμενικῆς συνόδου ἔχομεν ὡς πλεῖστα μετὰ τὸ σχίσμα μνημεῖα ἀπὸ κοινῆς ἀρχῆς ἐκδοθέντα ἢ ἐν τοπικαῖς συνόδοις συνταχθέντα, ἐν οἷς ἀνάρητοι εἶνε αἱ περὶ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὡς τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας ἐκφράσεις. Ἀνθολογοῦμέν τινες ἐξ αὐτῶν: «Ἀλλ' ἔως ἂν γέννηται αὕτη ἡ ἐπιθυμητὴ τῶν ἀποστατησαδῶν Ἐκκλησιῶν ἐπιστροφή εἰς τὸ σῶμα τῆς μιᾶς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἥς ὁ μὲν «Χριστὸς κεφαλὴ» (Παυλ. Ἐφ. δ', 15) ἡμεῖς δὲ ἕκαστος «μέλη ἐκ μερῶν», πᾶσα συμβουλὴ γιγνομένη ὑπ' αὐτῶν, καὶ πᾶσα παραινέσις αὐτεπάγγελτος, τείνουσα εἰς κατάλυσιν τῆς πατροπαράδοτου ἡμετέρας ἀνωμότητος πίστεως, οὐ μόνον ὡς ὑποπτος καὶ φευκτέα, ἀλλὰ καὶ ὡς δυσδόκητος καὶ ψυχῶλεθος δικαίως κατακρίνεται συνοδικῶς» (Ἐγκύκλ. τῆς μιᾶς ἁγ. καθολ. καὶ ἀποστ. Ἐκκλησίας τῷ 1848 ἀπολυθεῖσα ὑπὸ τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων σελ. 39). «Αἱ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὸν Βορρᾶν ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι μόναι ἀποτελοῦσιν ἡδὴ τὴν μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολι-

ρίων τῶν κρατῶν, καὶ ὅτε πᾶσα πρὸς ἀλλήλας ὁχέδις τῶν Ἐκκλησιῶν κατ' ἀνάγκην θίγῃ καὶ ὁχέδις διενθῇ, ἡκιστα τυγχάνει πραγματοποιήσιμος ἡ τοιαύτη (πάντων τῶν ὀρθοδόξων) ἐπιδόκησις δυνάθεσις καὶ ἡ τοιαύτη πάνδημος καὶ οἰκουμενικὴ ἐξέτασις ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων» (Ὁρθ. Γρ. 25).

κὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τὸν στῦλον τοῦτον καὶ τὸ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Ἐγκύκλ. πατριάρχ. καὶ συνοδ. ἐπὶ Ἀνθίμου τοῦ Ζ' ἐκδοθεῖσα σελ. 15). «Μόνη ἡ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀδιαφθόρως διαφυλάξασα τὴν ὅλην παρακαταθήκην τοῦ Χριστοῦ ἐστὶν ἐν τῷ παρόντι ἡ Ἐκκλησία ἡ Οἰκουμενικὴ» (Ὁρθ. Γράμμ. σελ. 33—4). Πᾶσαι αὗται καὶ αἱ τοιαῦται μαρτυρίαι οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ μυριότροποι ἐκφοραὶ τοῦ 10 ἁρθρου τοῦ τῆς πίστεως Συμβόλου «Εἰς μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν», ὅπερ ἀπαγγέλλει ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τῆς πίστεως ἅμα καὶ πεποιθήσεως, ὅτι αὕτη εἶνε ἡ Ἐκκλησία, εἰς ἣν ἀναφέρονται αἱ ἐν αὐτῇ ιδιότητες τῆς ἀληθοῦς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Τὸ κύρος τῶν μαρτυριῶν τούτων οὐδεὶς εἰδὼς τὰς περὶ ἱεραρχίας καὶ συνόδων θεμελιώδεις τῆς Ὁρθοδοξίας δόξας δύναται μετὰ λόγου νὰ διαμφισβητήσῃ. Τὰ διδάγματα τῷ ὄντι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐκφαίνει μὲν πανηγυρικῶς διατυποῦσα ἡ ἱεραρχία αὐτῆς ἐν οἰκουμενικῇ συνόδῳ, ὁποῦν δειῇ, ἀλλὰ τὸ φρόνημα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐμφαίνει οὐδὲν ἥττον ἡ αὕτη ἱεραρχία ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους ὀρθόδοξοις Ἐκκλησίαις διατελοῦσα. Ὅπως ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐν Οἰκουμενικῇ συνόδῳ ἀποφαινομένης εἶναι ἀλάθητος, ὡς τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐκφράζεται ἡ κατὰ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Σωτῆρος ἀληθεύς Ἐκκλησία, οὕτω καὶ ἡ ὁμόφωνος γνώμη τῆς ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ ἱεραρχίας (Census Ecclesiae dispersae) εἶναι οὐχ ἥττον γνώρισμα καὶ ἐκφρασις αὐθεντικῆς τῆς συνειδήσεως τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Τὸ ἀντιφρονεῖν τῷ ὑπὸ τῶν ποιμένων ἀπάντων κηρυττομένῳ δόγματι εἶναι αἰρεσίς, τοιοῦτ' ὁ ἀκριβὲς δόγματι ἀντιπесόντες οἱ Γνωστικοί, οἱ περὶ τὸν Πελάγιον καὶ ἄλλοι κατεδικάσθησαν ἄνευ συγκλήσεως ἰδίως πρὸς τοῦτο οἰκουμενικῆς συνόδου. Σημειωτέον ὅμως καλῶς ὅτι ἡ φωνὴ τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας ἡ διὰ τοῦ σώματος τῶν ἱεραρχῶν λαλοῦσα δὲν πρέπει νὰ ἐκκληθῇ ἀριθμητικῶς καὶ κατὰ γράμμα, ὥσπερ πρὸς ἀποτελέσιν τῆς περὶ τινος γνώμης τῆς καθόλου Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖται πάντοτε ἡ ρητὴ τῶν ποιμένων ἀπάντων δήλωσις. Ὅποταν οἱ πολλοὶ ἱεράρχαι καὶ αἱ κατὰ τόπους ἐκκλησιαστικαὶ σύνοδοι αἱ τὴν ἱεραρχίαν ἐκπροσωποῦσαι λαλῶσιν, οἱ δὲ λοιποὶ οὐδὲν ἀντιλέγωσι, μᾶλλον δὲ καὶ πολυειδῶς ἄλλως ἐπινεύωσιν, εἶναι φανε-

ρὸν ὅτι ἔχομεν ἐπαρκῆ ἅμα καὶ αὐθεντικὴν μαρτυρίαν περὶ τοῦ φρονήματος καὶ τῆς συνειδήσεως τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

(ἔπεται συνέχεια)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Ἀφίκετο τῇ τετάρτῃ ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Κολωνίας κ. Πολύκαρπος καὶ τῇ ἐπιούσῃ παρεκάθισεν ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, προσφώνηθεις ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ καταλλήλως ἀπαντήσας.— Τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Σεραφεῖμ ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια νὰ παραμείνῃ ἐπὶ δύο μῆνας ἔτι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ.— Ὁ ἐκ τῶν τέως συνοδικῶν παν. μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνσταντῖος ἀνεχώρησε τῇ τετάρτῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, προπεμφθεὶς ἄχρι τοῦ ἀτμοπλοίου ὑπὸ τοῦ ἱερολ. δευτερεύοντος ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π.

Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.— Πρόεδρος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διωρίσθη, κατὰ τὴν συνοδικὴν τῆς πέμπτης συνεδρίαν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Κυζίκου κ. Ἀθανάσιος, ὅστις θέλει ἀναλάβει τὰ προεδρικὰ καθήκοντα ἐπὶ τῇ ἐκ τῶν συνοδικῶν ἐργασιῶν ἀποχωρήσει τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτου. Μέλος δὲ κληρικὸν τοῦ Συμβουλίου διωρίσθη ὁ σεβ. μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως καὶ Δελβίνου κ. Λουκάς, ἀντὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνσταντίου.

Συνεδρία δύο Σωμάτων.— Τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κοινὴ τῶν δύο Σωμάτων συνεδρία, καθ' ἣν συνεζητήθησαν ἐκκλησιαστικά τινα ζητήματα. — Ἐν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ, ληφθέντος ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἄρτι ἐκλεγείς μέλος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Στέφανος Καραθεοδωρῆ ἐμμένει ἀμετακλήτως εἰς τὴν παραίτησιν αὐτοῦ, τὰ δύο Σώματα ἐξελέξαντο παμψηφεί μέλος τοῦ Συμβουλίου τὸν ἀξιότιμον κ. Ἰωάννην Κ. Χατζόπουλον.

Μητρόπολις Ροδοπόλεως.— Ἐν τῇ προχθесινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ, ἀναγνωσθεισῶν νεωτέρων εἰδήσεων ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ροδοπόλεως ὡς καὶ τῆς ἀπολογίας τῶν ἐνταῦθα εὕρισκομένων

ἡγουμένων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ροδοπόλεως μονῶν Βαζελῶνος καὶ Περιστερεώτα καὶ τοῦ ἐκ τῆς τοῦ Σουμελά μονῆς ἀρχ. καὶ προηγουμένου κ. Παρθενίου, καὶ γνωσθέντος ὅτι ἐπικρατεῖ εἰσέτι ἐν τοῖς τμήμασι τούτοις ἡ κατὰ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς μητροπόλεως Ροδοπόλεως ἀντίδρασις, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ἵνα τὸ μὲν μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἡγουμένων εἰς τὰς οἰκείας μονὰς, τὸ δὲ προτρέψῃ αὐτοὺς ἵνα καὶ οὗτοι δι' ὧν δύνανται μέσων συντελέσωσιν εἰς τὴν ἄρσιν τῆς ἀντιδράσεως ταύτης, ἅτε τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς περὶ ἀνασυστάσεως τῆς μητροπόλεως ταύτης οὔσης ἀμετακλήτου, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἀνεκοίνωσε τοῖς ὀσιωτάτοις ἡγουμένοις προσκληθεῖσιν ἐνώπιον αὐτῆς.

Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπὴ.—Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς πέμπτης διωρίσθη πρόεδρος τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Κολωνίας κ. Πολύκαρπος.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμεν. πατριάρχην ὁ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν διατρίβων ἰδιαίτερος γραμματεὺς τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀθηνῶν Μενελίκ, ἐξοχ. Ἀπο Χαίλε Μαριάμ, διερχομένης τοῦ Μ. πρωτεκδίκου καὶ Δ' γραμματεὺς τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Νικολοπούλου.—Σήμερον δ' ἐπεσκέψαντο ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος σὺν τῷ κ. Νικολοπούλῳ τὸν ἀβυσσινὸν ἀντιπρόσωπον, ἐπιδόντες αὐτῷ καὶ τὴν πατριαρχικὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Μενελίκ.

Πατριαρχικὸν παρεκκλήσιον.—ὑπὸ τοῦ πανοσιολ. σκευοφύλακος τοῦ Παναγίου Τάφου κ. Εὐθυμίου ἀπεστάλθησαν δωρήματα χρήσιμα τῷ ναϊσκῷ τῶν πατριαρχικῶν κελλίων μία πλήρης ἱερατικὴ καὶ πλήρης ἱεροδιακονικὴ στολὴ ἐκ στόφας ἐρυθρᾶς, ζεῦγος ἀεροκαλυμμάτων τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ποδιά μεταξοκέντητος καὶ 4 ταινίαι τοῦ Εὐαγγελίου. Τὴν δωρεὰν ταύτην ὁ πανοσιολ. σκευοφύλαξ ἡγγεῖλε πρὸς τὴν Α. Θ. Π. δι' ἐπιστολῆς πλήρους εὐλαβῶν αἰσθημάτων, συγχαίρων ἅμα τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμεν. πατριάρχῃ ἐπὶ τῇ τούντεῦθεν ἀπροσκόπτῳ πορείᾳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν πραγμάτων.

Ἀδελφότητες ἀγαθοεργοί.—Καθ' ἃ μανθάνομεν, ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φαναρίου, κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα, τὸν ἑαυτῆς σκοπὸν

πραγματοποιούσα, προσῆλθεν ἐπίκουρος εἰς ἐνδεεῖς τινὰς οἰκογενείας τῶν περὶ ἑνδεκα συνοικιῶν, ὡς περιλαμβάνει ὁ κύκλος τῆς εὐεργετικῆς αὐτῆς δράσεως. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ὁ πολλὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ὑποστήριξιν εἰς τὸ σωματεῖον τοῦτο παρασχόμενος εὐθύς ἀπὸ τῆς συμπλήξεως αὐτοῦ, ἐνεπίστευσε τῇ Ἀδελφότητι τὴν διανομὴν τοῖς πτωχοῖς ποσότητος τινος κρέατος (103 ὀκάδων παλαιῶν), ἣν ὁμογενὴς κάλλιστα γινώσκων νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν, ἀπέστειλε τῇ Α. Θ. Π. μετ' ἐπιστολῆς φερούσης τὴν ὑπογραφὴν «Ἀνώνυμος». Ἐκ συμπτώσεως τοῦτο μαθόντες συνιστῶμεν τὴν κατὰ τὰς εὐαγγελικὰς ὑποθήκας γινομένην ἀγαθὴν ταύτην πράξιν, ἐλπίζομεν ὅτι θέλουσι λάβει λῆξιν αἱ δημοσιεύσεις ὀνομάτων καὶ πραγμάτων, ὡς κατωτέρω γράφομεν. Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φαναρίου, ἀθορύβως ἐργαζομένη δύναται νὰ παραστήσῃ ἑαυτὴν πρότυπον λελογισμένης ἐργασίας, συνωδᾷ τῷ φιλανθρωπῷ προορισμῷ αὐτῆς, καίπερ ὀλίγα χρηματικὰ μέσα διατιθεῖσα πρὸς τοῦτον.

Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ Σχολή.

Ἡ ἐφορία τῆς ἐκκλ. Μουσικῆς Σχολῆς συνεδρίασα ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ τετάρτῃ (27 ἀπριλίου) ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ προέδρου αὐτῆς σεβασμ. γέροντος Κυζίκου κ. Ἀθανασίου, ἀπεφάσισεν, ἐπὶ τῇ λήξει ἥδη τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ν' ἀναβληθῶσι μὲν αἱ ἐνιαύσιοι ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν, νὰ ἀπολυθῇ δὲ ἅπαν τὸ διδάσκον καὶ διευθύνον προσωπικόν, πρὸς ὃ οὐδεμία συνδέει τὴν Σχολὴν καὶ τὸν Μουσικὸν Σύλλογον ὑποχρέωσις ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἀρχομένου μηνὸς μαΐου. Τὰ πτυχία τῶν τελειοδιδάκτων, βαθμολογούμενων ἐπὶ τῆς βάσει τῆς δι' ὅλου τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἐπιδόσεως ἐκάστου, θέλουσιν ἐπιδείξασθαι κατ' ἰδίαν, καθ' ὃ σύστημα γίνεται καὶ ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ. Χθὲς δὲ συνελθόντες εἰς συνεδρίαν οἱ 5 διδάσκαλοι τῆς Μουσικῆς Σχολῆς κκ. Ἰάκωβος λαμπαδάριος, Κωνσταντῖνος Ἀ' δρομέτικος, Π. Ζαχαριάδης, Π. Γ. Παχίδης καὶ Φώτιος Παπαδόπουλος ἔκριναν ἐκ τῶν 32 τελειοδιδάκτων, τῶν δικαιουμένων πτυχίον, ἀξίους τοῦ μὲν βαθμοῦ ἀριστα τοὺς 20, τοὺς δὲ λοιποὺς τοῦ βαθμοῦ λίαν καλῶς.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.

Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ ἐπεσκέψατο τὸν ἐνταῦθα ἐπίτροπον τοῦ Παν. Τάφου πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γλυκέριον ὁ ἐξοχ. παρὰ τῇ Ὑψ. Πύλῃ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας κ. Ἰ. Ζηνοβιέφ, μὴ δυναθεὶς νὰ μεταβῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα πρὸς ἐπίσκεψιν, διὰ τὸ προκεχωρηκὸς τῆς ὥρας.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ ἠγγέλθησαν ἐκπληρούμενα καὶ πάλιν διὰ τῶν παρ' ἡμῖν ἐφημερίδων, ἀναγραφῇ δὲ λεπτομερεῖς ἄρτων καὶ τροφίμων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα δωρηθέντων παρελαύνουσιν ἀπὸ τῶν σπηλῶν αὐτῶν, μεταβάλλοντα παρὰ μικρὸν αὐτὰς εἰς ἀγορανομικὰ δελτία. Κατ' εὐτυχίαν ἐν μιᾷ ἢ δυοῖ σὺννοικίαις ἀνεφάνησαν καὶ πάλιν οἱ πιστεύοντες ὅτι πρέπει νὰ ἐκπομπεύσῃ τὴν ἀγαθοεργίαν καὶ τὴν ἐκδύλωσιν φιλανθρώπων αἰσθημάτων· ἀλλ' ἡκιστα δεικνύει τὸ τοιοῦτον ὅτι μόνον ἐν ταῖς σὺννοικίαις ταύταις ὑπάρχουσιν οἱ συμπαθοῦντες τοῖς πάσχουσιν, οἱ πανηγυρίζοντες ὑπερκοσμίως καὶ πνευματικῶς τὸ θεῖον πάσχα, καίτοι διὰ τῆς διατυμπανίσεως δωρημάτων τε καὶ δωρητῶν ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τῆς ἐξασκουμένης οὕτως ἢ ἄλλως ἀρετῆς τὸ μέγα καὶ σαφές αὐτῆς γινώρισμα. Βεβαίως ὑπάρχουσιν οἱ ἐπιδειξάμενοι πλοῦτον εὐγενῶν καὶ φιλανθρώπων αἰσθημάτων ἐν πάσαις ταῖς σὺννοικίαις, καθ' ἣν ἔχει δύναμιν ἕκαστος, καὶ τοῦτο γινώσκουσι καὶ αὐτοὶ οἱ διὰ τῆς δημοσιογραφίας πᾶσι γνωσθέντες ὡς χορηγοὶ εὐτελοῦς τινὸς ποσότητος ἄρτου καὶ τροφίμων. Τὸ παράδειγμα τῶν ἐν σιωπῇ χορηγούντων, τῶν ἀνευ πατάγου διδόντων, τῶν μακρὰν ἐπιδείξεως ἐπιτελούντων ἐν εὐρεῖ ἢ βραχεῖ κύκλῳ τὸ καθήκον πρέπει νὰ διδάξῃ πάντας τοὺς χριστιανούς ὅτι ὁ πράττων τὴν ἀγαθὴν πράξιν ἀποβλέπει οὐχὶ εἰς τὴν διαφήμισιν τῆς πράξεως.

Ἄλλως τε φρονοῦμεν ὅτι καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ προκαλοῦντες τὰς ἀναστηλώσεις τῶν ὀνομάτων μετὰ σημειώσεως ἀκριβοῦς τοῦ ποσοῦ τῆς χορηγίας, τοῦτο δὲ πράττουσιν οἱ διενεργοῦντες τοὺς ἐράνους τούτους. Ἄλλ' ἂν μὲν ἡ διαπόμπευσις τῆς ἀγαθοεργίας ἐπιδιώκεται πρὸς ἡσυχίαν τοῦ χορηγούντος, φρονοῦμεν ὅτι ὁ διδούς τι γινώσκει τὸν ἄνθρωπον, εἰς ὃν ἐμπιστεύει τὸ διδόμενον, ἄλλως οὐδ' ἤθελε χορηγήσει τι δι' αὐτοῦ. Ὁ μὴ ἔχων ἐμπιστοσύνην ἀρνεῖται νὰ χορηγήσῃ. Ἄνδ' ἀναστηλῶνται δωρητῶν καὶ δωρημάτων ὀνόματα καὶ οὐγγαίαι καὶ ὀκάδες ἐπὶ σκοπῷ νὰ μάθωσιν οἱ δῆθεν εὐεργετούμενοι τίς ὥρισμένως ἠλέησεν αὐτούς, τὸ τοιοῦτον ἀποβαίνει γελοῖον, ἐφ' ὅσον οὐδὲ γινώσκει τις ἂν αὐτὸς τρώγῃ τὸν ὑπὸ τοῦ Α καὶ τοῦ Β δοθέντα ἄρτον καὶ μέρος τροφίμου. Τίς δ' εὐερεθήσεται τοσοῦτον κοῦφος καὶ μάταιος, ταυτὸν εἰπεῖν ἀνόητος, ὥστε νὰ ζητῇ νὰ γνωσθῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν ἅπαξ ἢ δις τοῦ ἐνιαυτοῦ

τρώγοντα ἓνα ἄρτον; Ταῦτὸν ἤθελε πράξῃ τῷ διδόντι εἰς ἀόμματον, πολὺν ἢ ὀλίγον, καὶ παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἐλεομένου ψιθυρίζοντι τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἐλεοῦντος. Ὁ τοιοῦτος ἀποβαίνει κατακρίσεως ἄξιος, ὑποβιβάζων τὴν πράξιν τῆς ἀγαθοεργίας εἰς εἰδός τι δημοκοπίας, ὡς ὑποβιβάζουσιν οἱ νώνυμοι καὶ τυχαῖοι χειρώνακτες καὶ ρωποπῶλαι διαλαλοῦντες διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι αὐτοὶ ἐπεστάτησαν εἰς συλλογὴν ἐράνων, ὧν ἡ λεπτομερὴς ἀναγραφὴ κατευτελίζει τὸν χορηγήσαντά τι κατὰ δύναμιν. Νομίζομεν ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ τῶν παρ' ἡμῖν ἐφημερίδων ἀνηγγέλθη ποτὲ ἐλεημοσύνη συνισταμένη εἰς εὐτελές τι ποσόν, ἐν φράγκον ἐπὶ παραδείγματι. Χιλιάδες χορηγούντων καθ' ἑκάστην ἢ ἀραιότερον ποσότητά τινα τοιαύτην ὑπὲρ πτωχῶν θεωροῦσιν αἰσχυνηλὸν πρᾶγμα τὴν γνώσιν τῆς τοσοῦτον εὐτελοῦς χορηγίας. Ἀβδηριτισμὸν δ' ὅλως δημοποιεῖ ἡ διὰ τῶν ἐφημερίδων ἀναγραφὴ δωρεᾶς πέντε ἄρτων, ἥτοι ποσότητος ἐλαχίστης καὶ τοῦ ἐνὸς φράγκου. Καὶ πρέπει ἄρα γε διὰ τόσον εὐτελῆ ποσότητα ν' ἀναστηλῶνται ἐν ἡ δύο ἢ τρία ὀνόματα ὡς φαίνοντα πρότυπα ἐλεημοσύνης καὶ λύχνοι ἀγαθοεργίας; Ἀλλὰ καταβιβάζομεν οὕτως εἰς τοιαύτην εὐτέλειαν τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀξίαν τῆς χριστιανικῆς ἀγαθοεργίας, ὥστε νὰ διδάσκωμεν λαθραίως εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας τὴν λόγου παντὸς ἀναξίαν ποσότητα σπηλογραφουμένην ἐν τοῖς ἐφημερίσιν ὅτι χριστιανικὸν ἄρα τὸ ἔργον τοῦ διδόντος τόσον εὐτελές τίμημα πρὸς ἀγορὰν τόσον ἐξόχου τίτλου· ἐνῷ ἔδει νὰ διδάσκωμεν ὅτι ποσὸν ἀπειράκις μείζον διδόμενον ὡς ἔλεος, ἀλλὰ διασαλπίζομενον, παραγράφει πᾶν δικαίωμα πρὸς ἔπαινον, ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἐλπίδα δόξης ἀληθοῦς. Καὶ διδάσκομεν, δυστυχῶς, ὅτι ἀντὶ ποσοῦ λίαν εὐτελοῦς δύναται ν' ἀγοράσῃ τις τὸν τίτλον τοῦ ἐλεήμονος καὶ τοῦ κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Σωτῆρος πολιτευομένου !!!

Νομίζομεν ὅτι οἱ κατ' ἐπίγνωσιν ἐπιτελοῦντες τὸ πρὸς τὸν πλησίον καθήκον οὐδέποτε ἐπιζητοῦσιν ἐκπόμπευσιν ὀνομάτων, ὡς ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε· οἱ δὲ τοὺς ἐράνους συλλέγοντες καὶ τὰς διαφημίσεις ἐπαιτοῦντες ὑπὲρ ἑαυτῶν, εἴτε μέλη τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν, εἴτε προεδρεῖα φιланθρωπικῶν ἀδελφότητων τυγχάνουσι, κινδυνεύουσι νὰ παραστήσωσιν ἑαυτοὺς φαρισαϊκώτερόν πως μεταξὺ τοσοῦτων ἐπιτροπῶν καὶ συνεταιρισμῶν ἀγαθοεργῶν μόνους ἐπιτελοῦντας

τὸ καθήκον, ἐνῷ πᾶσαι αἱ ἐπιτροπαὶ καὶ ἀδελφοί, ἀναλόγως τῶν ἑαυτῶν πόρων, πράττουσι τὸ πρὸς τὸν πάσχοντα καθήκον. Ἐτι δὲ μᾶλλον θλιβερόν ὑπὸ χριστιανικὴν καὶ ἐθνικὴν ἐποψὴν τὸ παριστᾶν μεταξὺ τῶν ὑπὲρ ἑκατὸν ἐπιτροπῶν καὶ ἀδελφοτήτων, πρωτευούσης τε καὶ περιχώρων, τέσσαρας ἢ πέντε μόνον ἐπιτελούσας τὸ χριστιανικὸν χρέος πρὸς περίθαλψιν καὶ βοήθειαν τῶν ἐν φυλακαῖς καὶ τῶν ἐνδεῶν, τῶν πενήτων καὶ τῶν γυμνιτευόντων. Ἐστῶσαν βέβαιοι ὅτι γινώσκουμεν ἐνῶρίς ἢ μετὰ καιρὸν, ἀπὸ τῆς ὁμολογίας καὶ βεβαιώσεως τῶν εὐεργετουμένων, τὴν ὑπαρξὶν εὐγενῶν καὶ φιλανθρωπῶν αἰσθημάτων παρὰ τοῖς ἡμετέροις ὁμογενέσι, παρὰ τοῖς ἡμῖν ὁμοδόξοις. Ἐάν ποτε δ' ἀνάγκη γένηται νὰ δοθῇ λόγος ὑπὸ τῶν τὰ κοινὰ διαχειριζομένων περὶ χρηματικῆς ποσότητος δοθείσης ἐν ἡμέραις ἐορτῶν μεγάλων, ἢ ἐν ἑτέρᾳ περιστάσει, εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην βοήθειας, ἢ περιέργεια τῶν θελόντων ν' ἀκούσωσιν προῶρως ὀνόματα δωρητῶν καλὸν νὰ θεωρηθῇ δι' ὑπομονῆς. Μακρὸς ἢ βραχὺς χρόνος, παρερχόμενος ἀπὸ τῆς πράξεως ἄχρι γνωστοποιήσεως, οὐδὲν ζημιᾶ τὸν διδόντα, οὔτε τὸν θέλοντα νὰ μάθῃ τίς ἔδωκεν.

Κακὸν τὸ δημοσίᾳ γνωστοποιεῖν ὀνόματα καὶ ποσὰ, εὐτελῆ ἢ γενναϊότατα· καὶ ἐπιβλαβὲς δι' οὓς εἵπομεν καὶ ἄλλοτε λόγους. Κάκιστον δὲ καὶ τὸ ἐκπομπεύειν ὀνόματα χριστιανῶν ἀρνούμενων νὰ δώσωσι πέντε ἄρτους εἰς τὸν τυχόντα χειρώνακτα καὶ ῥωποπῶλιν καὶ μὴ θελόντων μὲν νὰ παρασταθῶσιν ὡς ἀγνοοῦντες τὰ πρὸς τὸν πλησίον καθήκοντα καὶ παρ' αὐτῶν αὐτὰ διδασκόμενοι, κατόπι δὲ διασυρόμενοι δημοσίᾳ διὰ διατριβῶν ὡς ἀρνούμενοι νὰ πράξωσι τὸ ἀγαθόν. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη κατ' αὐτῶν ὡς ἀνελεημόνων ἢ ἀσπλάγχων ὕβρις ἀναγκάσει πιθανῶς αὐτοὺς ἵνα, πρὸς ὑπεράσπισιν ἑαυτῶν, ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν διασυρόντων. Οὐδεὶς ὅμως ἐκ τῶν τοὺς ἐράνους ἐνεργούντων δύναται νὰ βεβαιώσῃ ἂν ὁ εἰς αὐτὸν ἀρνούμενος χορηγήσῃ τι θησαυρίζῃ παρ' ἑαυτῷ τιθεὶς «ὅ,τι ἂν εὐοδῶται», κατὰ τὸν Ἀποστόλον (Κορινθ. Α', ιστ', 2), οἱκοὶ συλλέγων καὶ οὐχὶ δημοσίᾳ περιφέρων ἑαυτὸν ὡς φροντίζοντα καὶ μεριμνῶντα τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀσθενούντων. Ἐάν οἱ τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς ἐλεημοσύνης, οἱ τὸ μέγα τῆς φιλανθρωπίας ὄνομα κατευτελίζοντες ἐπιθυμῶσι νὰ γένωνται γνωστὰ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, πρέπει νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ

καθήκον, ὅπερ ἀνέλαβον ὡς διαχειρισταὶ τῶν κοινῶν καὶ ν' ἀπεκδέχωνται τοὺς ἐπαίνους τοῦ κοινοῦ μετὰ τὴν ἐξέλεγχιν τῆς οἰασοῦν διαχειρίσεως αὐτῶν. Δέον δὲ νὰ γινώσκωσιν ὅτι οὔτε ἀγνώμονες εἰσιν οἱ ὁμογενεῖς πρὸς τοὺς ὑπὲρ σκοπῶν ἀγαθῶν ἐργαζομένους, οὔτε θέλουσιν ἐπιτρέψει τοῖς δημοκοποῦσι τὸν περαιτέρω χλευασμὸν καὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων, ἐφ' οἷς ὁ εὐσεβὴς ἡμῶν λαὸς διακρίνεται, καὶ ὅστις ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη καὶ αἰῶνας, ἐφημερίδων μὴ ὑπαρχουσῶν, οὐδέποτε διὰ κηρύκων ἀπῆρται νὰ γνωστοποιηθῇ ἡ ἀγαθὴ προᾶξις, εἰς ἣν προέβαινε ἀνευ μεσαζόντων καὶ χωρὶς προτροπῶν, ὑπὲρ εὐτελῶν μάλιστα ποσῶν.

Εἰλικρινῶς συνιστῶμεν τοῖς θορυβοῦσι, κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς τοῦ χριστιανισμοῦ, νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα καθηκόντων, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων πατέρων, νὰ παύσωνται δὲ κατευτελίζοντες τὴν ἀρετὴν τῆς ἐλεημοσύνης, ἥτις, ὅταν γίνηται κατὰ τὰς εὐαγγελικὰς καὶ ὁσπηρίους ἐντολὰς, ἔχει τοσαύτην ἀξίαν, ὥστε, κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, «μείζων ἢ χάρις αὕτη ἢ νεκροὺς ἀνιστᾶν· τοῦ γὰρ ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ τοὺς ἀποθανόντας ἐγείρειν πολλῶ μείζον τὸ πεινῶντα τρέφειν τὸν Χριστόν».

Η ΕΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ δι' ἐπιστολῆς αὐτῆς πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμένικόν πατριάρχην ἀναγγέλλει, ὅτι, παρὰ πάσας τὰς ἤδη γενομένας συστάσεις καὶ ὑπομνήσεις, ἐξακολουθοῦσιν ἀποστέλλοντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πολὺ συνεχῶς, ἐπὶ περιορισμῷ ἐν τῷ τμήματι τῶν φρενοβλαβῶν, τοὺς προωρισμένους ἵνα κλεισθῶσιν ἐν αὐτῷ. Βεβαίως οἱ τὰς φρένας πάσχοντες πρέπει ν' ἀπολαύωσι περιποιήσεως ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀσύλοις· ἀλλ' ἡ ἑλλειψὶς χώρου δυνατόν, ἕνεκα πολλῆς συσσωρεύσεως τῶν δυστυχῶν τούτων πλασμάτων, νὰ ἀποβῇ τοῦτοις ἐπιζήμιος διὰ λόγους, οὓς ἐξέθηκάν ἄλλοτε οἱ τῶν ἐθνικῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων ἱατροί. Τῶν λόγων τούτων τὸν κυριώτερον ἐξέθηκεν ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς ἀπὸ 23 νοεμβρίου 1899 πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίου, πρὸς ἣν ἡ συμμόρφωσις τῶν πνευματικῶν κατ' ἐπαρχίας ἀρχῶν οὔτε δύσκο-

λος, οὔτε ἀδύνατος φαίνεται. Ἡ συσσώρευσις πολλῶν, κινδυνεύουσα νὰ γεννήσῃ καὶ ὑποθάλη μολυσματικὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν νόσους, ἀποδεῖκνυται πρᾶγμα ἀφιλάνθρωπον, ὅπερ ἔχουσι χρέος ν' ἀποφύγῃσι τὰ φιλάνθρωπα ἡμῶν καταστήματα· καθὼς ὅμως ἔχουσι ν' ἀποφύγῃσι καὶ οἱ τοῦτους ἀποστέλλοντες εἰς τὸ τιμῆμα τῶν τὰς φρένας πασχόντων· οὐδεὶς ἀρνεῖται ὅτι οἱ ἀποστέλλομενοι περιορίζονται ἐν τῷ τιμήματι τούτῳ πρὸς θεραπείαν, πολὺ δὲ σκληρὸν εἶναι, ἐπιδιώκοντες ἡμεῖς τὴν ἴασιν ἀπὸ νόσου ψυχικῆς, ἀκουσίως ἡμῶν καταδικάζομεν αὐτοὺς εἰς σωματικὴν νόσον, ἀφ' ἧς ἴσως ἡ ἀπαλλαγὴ δυσχερὴς. Ἡ φιλανθρωπία βεβαίως ἐπιβάλλει τὴν περίθαλψιν τῶν δυστυχῶν τούτων· ἀλλ' ἡ φιλανθρωπία ἐπίσης ἡμῖν ἐπιβάλλει νὰ μὴ καταστήσωμεν καὶ τοῖς ἤδη παραμένουσιν ἐν τῷ φρενοκομείῳ συντομώτερον τὸν βίον. Ἀπαιτεῖται μόνον, πρὸς πρόληψιν τῶν οὐ φιλανθρώπων τούτων συνεπειῶν, προηγουμένη συνεννόησις τῶν ἱερῶν μητροπόλεως καὶ ἐπισκοπῶν πρὸς τὴν ἐφορίαν τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, καὶ ἡ συνεννόησις αὕτη φαίνεται εὐκολος. Ἐπειδὴ δὲ πιθανῶς αἱ διὰ τῆς προτέρας πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίου γενόμεναι συστάσεις ἐλνισμονήθησαν, ἐκδίδομεν ταύτην καὶ διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», προστιθέντες ὅτι παραμένουσι καὶ σήμερον, οὔτε ἤρθησαν, οἱ λόγοι οἱ τὴν ἐκδοσὶν αὐτῆς προκαλέσαντες, ἐφ' ᾧ καὶ δέον ὑπ' ὅψιν νὰ ἔχῃσιν αὐτὴν οἱ κατ' ἐπαρχίας τὰ κοινὰ πράττοντες, συμμορφούμενοι τοῖς διατεταγμένοις ὑπ' αὐτῆς, ἐχούσης δ' οὕτω :

Ἀριθμ. ^{πρωτοκ. 6055}
^{διεκπερ. 4160}

Ἱερώτατε μητροπολίτα ἐν ἀγ'ῳ Πνεύματι κτλ. . . . Ἡ ἔντιμος ἐφορία τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων δι' ἐκθέσεως αὐτῆς ὑπέβιλεν ἡμῖν τὰ ἐπόμενα. Ἐπελθούσης μεγάλῃς συμπυκνώσεως φρενοβλαβῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνικῳ φρενοκομείῳ, ἔνθα ὑπάρχουσι νῦν ὑπερτετρακόσιοι φρενοβλαβεῖς συνσυστιζόμενοι ἐν χώρῳ μόλις ἐξαρκούντι εἰς διακοσίους πενήκοντα μέχρι τριακοσίων, ὡς ἐκ τοῦτου δ' ἐπαπειλουμένου κινδύνου ἀναπτύξεως μολυσματικῶν νοσημάτων κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἱατρῶν, ἡ ἐφορία πρὸς ἄλλοις τισὶ μέτροις ἀπεφάσισε, τό γε νῦν, γνώμη καὶ τοῦ ἱατροφρενο-

λόγου τῶν Ἐθνικῶν νοσοκομείων, ἀπολῖσαι τοὺς ἀκινδύνους καὶ ἡσυχούς φρενοπαθεῖς, τοὺς ἡλιθίους καὶ τοὺς ἐπιληπτικούς, δεχομένη μόνον, ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ, τοὺς ἐπικινδύνους καὶ ἐξ ὀξείας μανίας πάσχοντας. Ταῦτα τοῖνυν, κατ' αἴτησιν τῆς ἐφορίας, ἀνακοινούμενοι καὶ τῇ αὐτῆς ἱερότητι προτρεπόμεθα αὐτὴν ἵνα πρῶτον μὲν καταστήσῃ γνωστοὺς ταῖς διαφόροις κοινότησι τοῖς σπουδαίους λόγους, ὧν ἕνεκα ἡ ἐφορία εὐρίσκεται μετὰ λύπης ἐν τῇ ἀνάγκῃ τοῦ μὴ ἀποδέχεσθαι ἐν τῷ Ἐθν. φρενοκομείῳ ἀδιακρίτως πάντα φρενοπαθεῖ, εἴτα δὲ φροντίσῃ καὶ ἡ αὐτῆς ἱερότης ἵνα μὴ ἀποστέλλωνται εἰμὴ οἱ ἀνωτέρω ὀριζόμενοι, καὶ οὗτοι ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ καὶ μετὰ προηγουμένην συνεννόησιν ἀπ' εὐθείας μετὰ τῆς ἐφορίας. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετ' αὐτῆς.

αωλθ'. Νοεμβρίου κγ'.

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΤΠΟΛΕΩΣ

ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς

† ὁ Δέρκων Καλλίνικος — † ὁ Ἀμασείας Ἀνθίμος — † ὁ Πελαγονείας Ἀμβρόσιος — † ὁ Βερροίας καὶ Ναούσης Κωνστάντιος — † ὁ Ρόδου Κωνσταντῖνος — † ὁ Μαρωνείας Ἰωακείμ — † ὁ Σηλυβρίας Κωνστάντιος — † ὁ Σωζοαγαθουπόλεως Παρθένιος — † ὁ Χαλδείας Γερβάσιος — † ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Κωνσταντῖνος — † ὁ Ἐλευθερουπόλεως Διονύσιος.

ΖΑΧΑΡΙΑ ΦΩΝ ΛΙΓΓΕΝΤΑΛ ΕΛΛΗΝΟΡΩΜΑΪΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΕΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ΕΚ ΔΙΑΘΗΚΗΣ*

§ 42. Ἀναγκαῖοι κληρονόμοι

Δίκαιον τῆς Ἐκλογῆς

Ἐὰν ἐξετάσῃ τις ἀπλῶς τὰς διατάξεις τοῦ Ἰουστινιανείου δικαίου περὶ τῶν ἀναγκάων κληρονόμων, αἰσθησὶν ποιεῖ αὐτῷ κατὰ πρῶτον, ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς μένει εἰσέτι προσκεκολλημένος εἰς τὸν τύπον τῆς ἐγκυκλιᾶς καὶ τῆς ἀποκλήσεως, καὶ τοι οὐδεὶς σπουδαῖος λόγος πρὸς τοῦτο ὑφίστατο πλέον. Ἐπίσης ἡ προσπάθεια ἦν κατὰβᾶλλει, ὅπως ὀρίσῃ διὰ νόμου ἄπαξ διὰ παντὸς τὰς αἰτίας ἀχαριστίας, ὑπὲρ-

* συνέχεια ἀπὸ φύλλ. «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἀρ. 12.

ξεν ἀτυχῆς, διότι ἡ ποιικιλία τῶν λόγων, δι' οὓς οἱ γονεῖς δύνανται δικαίως ὀργίζεσθαι κατὰ τῶν ἰδίων τέκνων, οὐκ ἐστὶ δυνατόν ἀναχθῆναι εἰς ὠρισμένας κατηγορίας, ἄνευ βλάβης τοῦλάχιστον τῆς πατρικῆς ἐξουσίας. Ἄλλως ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν ἐπρόκειτο ἀκριβῶς ἵνα ὀρισθῶσιν αἱ αἰτίαι, δι' ἃς τὰ τέκνα, δυνάμει τοῦ νόμου καὶ οὐχὶ μόνον δυνάμει τῆς δηλουμένης πατρικῆς θελήσεως, ὤφειλον ἀπολέσαι τὴν κληρονομικὴν αὐτῶν μοῖραν. Ἡ πραγματοποίησις τῆς ιδέας μεθ' ἀπαστῶν αὐτῆς τῶν συνεπειῶν, ὅτι πταισματοεινὰ τῶν τέκνων ἠδύναντο κατὰ τὴν αὐτὰ ἐκπτώτα πάσης ἀπειθήσεως μερίμνης ἐκ μέρους τῶν γονέων, ἀναγκάτως ἔδει ὅπως καταλήξῃ, οὐ μόνον ἵνα ἐπιτρέπεται τοῖς γονεῦσιν, ἐπὶ τοιούτων πταισμάτων, τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκληρώσεως τῶν τέκνων, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἵνα διὰ τοῦ νόμου ἀποκλείωνται τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς. Τέλος ἡ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀπόπειρα, ἵνα ὀρίσῃ καὶ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἔδει γενέσθαι ἀποδεκτὸν διὰ νόμου, ὅτι καὶ οἱ γονεῖς ἀπέναντι τῶν τέκνων αὐτῶν ἀναγκάτως προσηνέχθησαν, διεγείρει αἰσθημα ὀδυνηρὸν καὶ ἦν βεβαίως αὐτῇ ἡμισυ ἐποικοδομητικὴ διὰ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, τὴν βᾶσιν ταύτην παντὸς οἰκογενειακοῦ βίου. Ἐνώπιον τῶν διαφορῶν τούτων τάσεων, ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ Ἰουστινιανέου δικαίου τῶν ἀναγκάων κληρονόμων προδήλως κατέστη ἐπείγουσα ἀνάγκη, καὶ μόνον ἡ ἐν τῇ νομίμῳ μοίρᾳ ἐνυπάρχουσα ιδέα, ἀναγκαιότητος δικαίουματος τῆς οἰκογενείας ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ κληρονομούμενου, ἦν ἄξιον διατηρήσεως.

Οἱ αὐτοκράτορες Ἰσχυροὶ, Λέων καὶ Κωνσταντῖνος, οὗτινες, ἅρ' ἐνὸς μὲν οὐκ ἐδεσμεύοντο, ὡς ὁ Ἰουστινιανός, ὑπὸ τῶν παρὰδόσεων τοῦ ἀρχαιοτάτου ρωμαϊκοῦ δικαίου, ἅρ' ἐτέρου δέ, ὡς ἐπικνηνιμμένως παρετηρήσαμεν εἰς τὸ δίκαιον τῶν προσώπων, ἦσαν πεπρωτισμένοι δι' εὐθυκρισίας καὶ ἰδίως ἐνεφοροῦντο ὑπὸ ζῆλου αἰσθημάτων πρὸς τὴν ἐνότητα καὶ ἀγνότητα τοῦ οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ, ἐγκατέλιπον ἡμῖν εἰς τὴν Ἑκλογὴν τὰς πρώτας βᾶσεις μετερρυθμισμένου δικαίου τῶν ἀναγκάων κληρονόμων, αἵτινες ἦσαν ἀναμφιβόλως κατὰλληλοι πρὸς ἐκνοποίησιν τῆς πρὸ ὀλίγου ὑποδειχθείσης ἀνάγκης καθ' ἅπαντα τὰ κύρια σημεία.

Ἡ Ἑκλογὴ ἔχει τὴν θεμελιώδη ἀρχήν, ὅτι δέον οἱ γονεῖς καταλιπεῖν εἰς τὰ τέκνα τοῦλάχιστον τὸ τρίτον τῆς περιουσίας ὡς **νόμιμον μοῖραν**, καὶ τὸ ἡμισυ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὑπάρχουσι πλείω τῶν τεσσάρων τέκνων. Ὁ τύπος, καθ' ὃν γίνεται τοῦτο πάντῃ ἀδιάφορός ἐστι.

Παραλειφθέντος ἐν τῇ πατρικῇ ἢ μητρικῇ διαθήκῃ

1) Ὁψιγόνου (postumus), προστίθεται οὗτος εἰς τοὺς ἐγκατεστημένους κληρονόμους ἀδελφοὺς αὐτοῦ καὶ συγκαληρονομεῖ, ἀλλ' ἡ διαθήκη μένει ἰσχυρὰ κατὰ τὰ λοιπὰ. — (Ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι κληρονόμοι ἀδελφοὶ καὶ ἐστὶν ἐγκατεστημένος ξένος (extraneus), ἐπίσης καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, τὰ κληροδοτήματα καὶ λοιπὰ διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ, καὶ μόνον ὁ ὀψιγόνος εἰσέρχεται καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐγκατεστημένου ἐξωτικοῦ),

2) Τέκνου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης ὄντος ἐν ζῳῇ, οἱ δικασταὶ ἐξετάζουσιν, ἐὰν τοῦτο κατέστη ἀνάξιον ἔναντι τῶν γονέων αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ διαθήκη ἐστὶν ἐγκυρὸς. (Ἀλλὰ τί συμβαίνει, ἐὰν εἰς τὸ τέκνον οὐκ ἀποδίδηται μομφή; προφανῶς δύναται καὶ τότε ἐπίσης, ὡς ἐπὶ τοῦ ὀψιγόνου, ἵνα ἐπέλθῃ μόνον ἡ γενικὴ ἢ μερικὴ ἀνατροπὴ τῶν ἐγκαταστάσεων, ἄνευ βλάβης τοῦ λοιποῦ περιεχομένου τῆς διαθήκης).

Ἡ Ἑκλογὴ τηρεῖ σιγὴν ὡς πρὸς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἰς τὸ τέκνον οὐκ ἀφέθη πλήρης ἡ νόμιμος αὐτοῦ μερίς· βεβαίως ἐν πάσῃ περιπτώσει ἠδύνατο τότε ἵνα χορηγηθῇ αὐτῷ μόνον ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἐλλείποντος.

Ἡ Ἑκλογὴ παραδέχεται ἐπίσης νόμιμον μοῖραν τῶν γονέων καὶ δὴ ἀνερχομένην εἰς τὸ τρίτον τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου· ἀλλὰ μνημονεύει ταύτης μόνον ἐπὶ διαθηκῶν **ὑπεξουσίων** καὶ ἄνευ ἐτέρως παρατηρήσεως περὶ τῶν συνεπειῶν, ὅταν τοῖς γονεῦσιν οὐδὲν ἀφίηται. Περιττὴ ἐστὶν ἡ ἐξετάσις, ἐὰν τοῦτο προέρχηται, διότι τὸ σωζόμενον κείμενον ἐστὶν ἐλλιπές, ἢ ἐὰν ἔχῃ βαθυτέραν σημασίαν. Ἡ Ἑκλογὴ τὴν νόμιμον μοῖραν τῶν ἀδελφῶν παντελῶς ἀγνοεῖ.

Προσέτι ἄξιον πολλῆς προσοχῆς ἐστὶ, τί κατεσκεύασεν ἡ Ἑκλογὴ ἐκ τῶν Ἰουστινιανέων λόγων ἀποκληρώσεως, καὶ τοῦτο ἀμέσως ἐνταῦθα ἀναφέρομεν, καίτοι οὐχ ὑφίσταται ἀμεσὸς δεσμός τῆς θεωρίας ταύτης πρὸς τὸ δίκαιον τῶν ἀναγκάων κληρονόμων.

Ἡ Ἑκλογὴ γνωρίζει εἰσέτι τοὺς λόγους τῆς ἀποκλείσεως τῶν τέκνων μόνον, καὶ τούτους οὐχὶ ὡς αἰτίας, δι' ἃς τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρὶ ἐπιτρέπεται ἡ ἀποκλήρωσις τῶν τέκνων, ἀλλ' ὡς λόγους, δι' οὓς τὰ τέκνα ἀποκλείονται τῆς κληρονομίας τῶν γονέων αὐτῶν, ἐκ τοῦ νόμου, ἥτοι τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς. Ἡ Ἑκλογὴ οὐδένα λόγον ἀποκλείσεως τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς γνωρίζει. Ἐπέφερον ἐπομένως εἰς τὴν Νεαράν CXXXVI (115) τοῦ Ἰουστινιανοῦ τροποποίησιν ὑπὸ διπλῆν ἔποψιν, καταδειχθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ὡς ἄρτι εἴρηται.

§ 13. Αναγκαῖοι κληρονόμοι Πρόχειρον καὶ Ἐπαναγωγή

Ἐκ τῆς πορείας, ἣν ἡ ἱστορία τοῦ δικαίου ἐν τῷ βυζαντινῷ κράτει ἠκολούθησεν, εὐχερῶς εἰκάζομεν, ὅτι αἱ μεταρρυθμίσεις τῆς Ἐκλογῆς οὐκ ἀντέστησαν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Ἰουστινιανείου δικαίου κατὰ τὸν ἑννατον αἰῶνα. Πράγματι συναντᾷ τις ἀπηχήσεις τινὰς αὐτῆς ἐτι εἰς τὰς ἰδιωτικὰς συλλογὰς τῶν νομικῶν βιβλίων. Τὰ ἐπίσημα ὅμως βιβλία τοῦ δικαίου τῶν μακεδόνων αυτοκρατόρων βασίζονται πάλιν καθ' ὅλοκληρίαν ἐπὶ τοῦ Ἰουστινιανείου δικαίου περὶ ἀναγκαίων κληρονόμων, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἡ αυτοκρατορική βυζαντινὴ νομοθεσία ἐν τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ οὐκ ἀνυψώθη εἰς νεωτέρας ἰδέας. Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ νέου παραδοχὴν τοῦ Ἰουστινιανείου δικαίου, φαίνεται, ὅτι, κατὰ τὰς ἐν τῷ Προχείρῳ ἀρχάς, οἱ συντάκται αὐτοῦ οὐ κατενόησαν τὴν θεωρίαν τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων. Γνωστὸν ἐστὶν ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Προχείρου, ὅτι ἡ μεγάλη συλλογὴ τῶν Βασιλικῶν οὐκ εἶχε περικυβηθῇ εἰς ἐπὶ ὅτε ἐκεῖνο ἐδημοσίευστο, καὶ ἰδίως, ὅτι οἱ συγγραφεῖς αὐτοῦ οὐκ ἠδύναντο ἐπισημειωθῆναι τοῦ ἔργου τούτου ἀπὸ τοῦ τίτλου XXII. Οὕτως, οἱ συγγραφεῖς οὗτοι εἰς τὸν τίτλον XXV (εἰς ὃν ἐκτίθενται αἱ ἀρχαὶ τῆς γενικῆς ἢ μερικῆς ἀκυρότητος τῶν διαθηκῶν, ἢ τοῦ ἀνισχύρου αὐτῶν), ἔλαβον ὑπ' ὄψιν ἀρχαῖον ἐγγεγραμμένον τῶν Εἰσηγήσεων, ἄγνωστον ἄλλως, ἐν μέρει μάλιστα περιέχον τὸ πρὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ δίκαιον, καὶ ἐδημοσίευσαν ἐκ τούτου κανόνα ἐν προφανεῖ ἀντιφάσει, οὐ μόνον πρὸς τὴν Νεαράν CXXXVI (415) τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς Εἰσηγήσεις καὶ τὸν Κώδικα. Προσέθεντο εἰς ταῦτα, ἐν τῷ τίτλῳ XXXII, 1, τὰς διατάξεις τῆς Νεαρᾶς XLII (18) περὶ τῆς νομίμου μοίρας τῶν τέκνων καὶ εἰς τὸν τίτλον XXXIII, 1—29 τὴν Νεαράν CXXXVI (415) κεφ. 3—5 πρ.

Οἱ συντάκται τῆς Ἐπαναγωγῆς ἠκολούθησαν ἐπίσης κατὰ τὴν σύνθεσιν τὸ Πρόχειρον· ὁ τίτλος XXII τῆς Ἐπαναγωγῆς συμφωνεῖ καθ' ἅπαντα τὰ σημεῖα πρὸς τὸν τίτλον XXV τοῦ Προχείρου· ὁ τίτλος XXXIV, 1 τῆς Ἐπαναγωγῆς ἐστὶ παρόμοιος πρὸς τὸν τίτλον XXXII, 1 τοῦ Προχείρου, καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον 4 μέχρι τοῦ τέλους ἡ Ἐπαναγωγὴ ἀναπαριστᾷ τὴν Νεαράν CXXXVI (415) κεφ. 3—5 πρ.

Ὁ ἀρχαῖος σχολιαστὴς τῆς Ἐπαναγωγῆς παρετήρησεν ἤδη τὰς πλάνας καὶ τὰς ἀντιφάσεις, εἰς ἃς ἡ Ἐπαναγωγὴ καὶ τὸ Πρόχειρον ὑπέπεσαν. Ἀφοῦ παρετήρησεν ἐν προόδῳ, ὅτι ἡ νόμιμος μερὶς ὀφείλεται ἐπίσης εἰς τοὺς ἀνιόντας (καὶ τοῦτο μέχρι τοῦ τρί-

του), ἐπάγεται ἰδίᾳ, ὅτι οὗτος ὁ τίτλος, (Πρόχειρον τίτλος XXV καὶ Ἐπαναγωγὴ τίτλος XXXII), ἐν πολλοῖς διασφάλλεται, καὶ ὅτι αἱ ἀκυρότητες, αἵτινες ἐν αὐτῷ δεικνύονται, ἐνεκὰ μὴ τηρήσεως τῶν διατάξεων τῆς νομοθεσίας ἐπὶ τῶν τυπικῶν ἀναγκαίων κληρονόμων, ἐνὶ λόγῳ τῷ τῆς ριᾶς Νεαρᾶς κανόνι ἐπιπίπτουσιν, ἥτοι, ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας, κατὰ τὴν Νεαράν CXXXVI (415), ἡ ἐνστάσις κληρονόμου ἀντρέπεται ἀπολύτως, καὶ ὅτι ἡ διαθήκη ἐπιφέρει τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς διατάξεις.

§ 14. Αναγκαῖοι κληρονόμοι Σύστημα τῶν Βασιλικῶν

Ἐάν μεταβῶμεν ἤδη εἰς τὸν τρόπον, δι' οὗ τὰ Βασιλικὰ ἀναπαρέστησαν τὴν θεωρίαν τοῦ δικαίου τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων, βλέπομεν ὅτι οἱ συντάκται αὐτῶν, ἀποπειραθέντες ἵνα συμπαραθέσωσι τὰς πηγὰς τοῦ Ἰουστινιανείου δικαίου, ἔδει συναντῆσαι τὰ διαφιλονεικούμενα ζητήματα, σχετικῶς πρὸς τὴν κατανόησιν, τίς ἦν ἡ σχέσις τῶν Νεαρῶν XLII (18) καὶ LXXXVI (415) πρὸς τὸ ἀρχαῖον δίκαιον. Ἡ λύσις τούτων ἦν δι' αὐτοὺς ἐτι δυσχερεστέρα, καθόσον ὤφειλον περιορισθῆναι, κατὰ τὴν ἐντολὴν αὐτῶν, εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐκ τῶν πηγῶν, εἰς τὴν κατὰ τὰς τῶν κειμένων, καὶ εἰς μικρὰ παρεμβλήματα καὶ σημειώσεις. Ἀδυνατεῖ τις ἀποφανθῆναι, ἐάν εἶχον τελείαν γνῶσιν τῶν δυσχερειῶν τοῦ ἔργου αὐτῶν, καὶ ἐάν εἶχον σαφεῖς ἰδέας περὶ τῆς ἐκτελέσεως, καθόσον τὸ βιβλίον XXXV τῶν Βασιλικῶν, οὔτε μετὰ τῶν σχολίων, οὔτε ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ ὑφ' ἡ δισσώθη.

Τὰ Βασιλικὰ πραγματεύονται περὶ τῶν τυπικῶν ἀναγκαίων κληρονόμων, κατὰ τὸ πολιτικὸν δίκαιον, εἰς τὸ βιβλίον XXXV τίτλ. VII· περὶ τῆς μέμφεως τῆς διαθήκης (inofficiosi querela) εἰς τὸ XXXIX, τίτλ. I· περὶ ἀγαθῶν διακατοχῆς ἐναντιώσεως διαθήκης (contra tabulas bonorum possessio) εἰς τὸ βιβλίον XL τίτλ. III.

Εὐρίσκεται ἀρχαῖον σχόλιον, περιέχον εἰς τὸν τελευταῖον τίτλον, ὁ παρὼν τίτλος κατὰ τὸ κράτους περιττός ἐστὶ· τῆς γὰρ κατὰ τὸν Κώδικα Νεαρᾶς ρητᾶς αἰτίας ἀπαριθμουμένης, παρ' ἧς εἴ τις ἐξερεδατεύσει ἢ προαιτεριτεύσει τὸν ἑαυτοῦ παῖδα, ἀκυροῦται μὲν ἡ ἐνδοσις, δίδονται δὲ πάντα τὰ ληγὰτα, χώραν οὐκ ἔχει ὁ παρὼν οὔτε ὁ ἐπόμενος τίτλος· (Παυδ. XXXVII, 4,5)· ἀνάγνωθι οὖν αὐτοὺς διὰ τὰ ἐν αὐτοῖς κείμενα παρόντιλα.

Ἐνταῦθα ἀνγκυαίως ἐγείρεται τὸ ζήτημα, — θεωρη-
 τέα ὡς παράτιτλα ἀπαντὰ τὰ χωρὶς, τὰ ἐκ τῶν Παν-
 δεκτῶν καὶ τοῦ Κώδικος εἰς τὰ Βασιλικὰ μετενεχθέν-
 τα, τὸ ἀρχαῖον δὲ τυπικόν, πολιτικόν καὶ πραιτωρικόν
 δίκαιον, τῶν ἀνγκυαίων κληρονόμων ἀφορῶντα; Καὶ μέ-
 χρι τίνος σημείου ἐκτείνεται ἡ πρακτικὴ αὐτῶν ἰσχὺς;
 — Ὅ,τι ὁ Μιχαὴλ Ψελλὸς λέγει περὶ τῶν Βασιλικῶν
 ἐν γένει, ὅτι ταῦτα εἰσὶ δυσερμηνευτὰ καὶ ἐκτάκτως
 σκοτεινὰ, ἐφαρμόζεται ἰδιαιτάτα ἐπὶ τοῦ τεθέντος ζη-
 τήματος. — Π. χ. ὁ τύπος τῆς ἀποκληρώσεως τῶν παί-
 δων (liberi) δι' εἰδικοῦ χαρρικτηρισμοῦ πάντων τῶν βυθ-
 μῶν κτλ. ἔχει σημασίαν καὶ τότε ἔτι, ὅταν οὗτοι, διὰ
 δηλώσεως αἰτίας νομίμου καὶ ἀποδεικνυομένης, παρε-
 λείφθωσιν; Εἰς τὰ Βασιλικὰ ἐπανελήφθησαν αἱ ἀρχαῖαι

Γνωστόν ἐστίν, ὅτι νομοδιδάσκαλοι τινες τῆς Δύ-
σεως ἐφεῦρον ἀγωγὴν ἀκυρώσεως ἐκ νέου δικαίου (que-
rela nullitatis ex jure novo)· συναντᾷ τις ἐνίοτε
παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς νομοδιδασκάλοις γενικὰς καὶ
ἐπαμφοτεριζούσας ἐκφράσεις, αἵτινες ἐν πάσει περιπτώ-
σει ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν δύνανται ἐξηγηθῆναι· ἀλλὰ
περὶ τούτου οὐδὲν ἔχνος εὐρίσκεται εἰς τὰ Βασιλικά·
μᾶλλον ἡ ἀρχαία μέμφει τῆς διαθῆκης (inofficiosi
querela) φέρεται ἔτι ἐν αὐτοῖς πανταχοῦ ὡς τὸ ἀπο-
κλειστικὸν καὶ γενικῆς ἐφαρμογῆς ἔνδικον μέσον· αὕτη
μόνον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν βίαν καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς, διεμορφώθη καὶ ἐτροποποιήθη ἐν τινι μέτρῳ ὑπὸ
τῆς Νεαρχᾶς· οὐδ' ἄρκει πλέον πρὸς ἔγερσιν καὶ στήρι-
ξιν αὐτῆς ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀδίκου παραλείψεως, ἀλλὰ
δέον ὑποστηρίζαι, ὅτι διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως (ἐν ἐν-
στάσει) οὐδὲν λαμβάνει ὁ δικαιούμενος, καὶ ὅτι ὁ
κληρονόμος οὐδένα νόμιμον καὶ ἀποδεικνύμενον
λόγον προσέτεινεν. Οὐδ' ἔχει πλέον ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἀντι-
κείμενον τὴν διάρρηξιν τῆς διαθῆκης ἐν γένει, ἀλλὰ
μόνον τὴν προσβολὴν τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν κληρο-
νόμων, πάντες δὲ οἱ λοιποὶ κανόνες τῆς μέμφεως τῆς

διαθήκης (inofficiosi querela), οἷτινες οὐκ εἰσὶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς Νεκρῆς CXXXVI (115), π. χ. ἡ παρχαρχική τῶν πέντε ἐπῶν, ἐξακολουθοῦσιν ισχύοντες.

(ἔπεται συνέχεια)

ΘΑΛΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

δικηγόρος

καὶ καθηγητῆς τοῦ Δικαίου ἐν τῇ
Θεολογ. Σχολῇ Χάλκης

ΑΝΑΓΝΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΚΟΙΜΗΤΩΝ ΜΟΝΗΣ*

(ἐπιμελείη Μ. Ι. ΓΕΛΕΩΝ)

Ο ΚΑΝΩΝ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΜΗΝΟΣ

ᾠδὴ α'. Ἦχος π. β. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας

Τρύφων ὁ μάρτυς Κυρίου κατακριθεὶς τὸν ἐκ ξίφους θάνατον πρὸ τοῦ ξίφους τελευτᾷ καὶ τρυφᾷ τὴν ἀληκτον ζῶν καὶ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν προσδίδει πάντοτε.

Νόμον πληρῶν τὸν Μωσέως ὁ Ἰνδοῦς, τεσσαρακονθήμερον (66) προσνήχθη τῷ ναφ, ἐν χειρὶ φερόμενος μισθός· καὶ ὁ μέγας Συμεὼν ἐναγκαλιζεται.

Πληρωθεῖσιν τεσσαράκοντα ἡμερῶν μετὰ τὸ κυῖσαι σε, Θεοτόκε Μαρίμ, τὸν υἱὸν προσάγεις τῷ ναφ, ὃν ἰδὼν ὁ Συμεὼν ἐναγκαλιζεται.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς Σὺ.

Τὸν σαρκωθέντα ποιπτήν καὶ Θεὸν σου βασιτάσας, τῆς σαρκὸς ἀναλύεις, θεοδόχε Συμεὼν· διὸ σὺν σοὶ ἀνυμνῶ Πηλουσίου ὄρους τὸν Ἰσίδωρον.

Ἀγάθης κάθειρξιν καὶ τοῦ Σμύρνης Βουκόλου τελευτὴν τὴν ἁγίαν, Παρθενίου τε σεπτὴν μετὰστασιν τοῦ πολλοῖς ἐν Λαμψάκῳ θαύμασιν ἐκλάμψαντος.

Ὁ ποιπτής καὶ λυτρωτής καὶ σωτὴρ ἐπεφάνη ἐκ Παρθένου ἁγίας καὶ ἐρρούματο ἡμᾶς ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, καταλύσας τοῦτον τὰ βουλεύματα.

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ἀνευφημῶμεν πιστῶς Θεόδωρον στρατηλάτην τὸν θεῖον καὶ σὺν αὐτῷ Νικηφόρον πάνσοφον, τὸν τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἕως τέλους ἐκπληρώσαντα.

Καὶ ὁ Χαραλάμπης ὁ ιερώτατος ιεράρχης, ὁ θεῖος, τὴν ἐκτομὴν τὴν τοῦ ξίφους ἤνεγκε σὺν τῷ Βλασίῳ ἐκτενῶς, δυσωποῦντες τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Χριστὸν κυῖσασα, Μαρία πάναγνε, τὸν τὸ εἶναι τοῖς πᾶσι τοῖς ἐπὶ γῆς ἀνθρώποις δωροῦμενον καὶ διὰ πλήθους οἰκτιρῶν δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντα.

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 212 τοῦ ΚΔ' τόμου.

ᾠδὴ ε'. Τῷ Θεῷ φέγγει δού, ἀγαθέ.

Γεραίῳ μνήμην πανευκλεῆ τὴν τοῦ Μελετίου (67) τοῦ σεπτοῦ, θέντος μελέτην τὸν θάνατον· Μαρτινιανοῦ τε τὰς ἀρετὰς ἀνυμνῶ, σαρκὸς ἐπαναστάσεις καθυποτάξαντος.

Σὺ ἀναβάσεις ἐν τῇ σαυτοῦ πάντοτε τιθέμενος ψυχῇ, πάτερ Αὐξέντιε ὅσιε, διὰ θεωρίας αἰεὶ προέκοπτες καὶ νῦν κατορθωμάτων δέχει τὴν αὔξησιν.

Λύεις κατάραν τῶν γεννητῶν, ἄχραντε θεόνυμφε, ἀγνή, τὴν εὐλογίαν κυῖσασα, τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον, Χριστὸν τὸν Κύριον, δι' ἃκραν εὐσπλαγχνίαν ἐνανθρωπήσαντα.

ᾠδὴ στ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τοῦ Παύλου, Ὀνήσιμε, χρηματίσας μαθητῆς, τὸν τούτου λόγον ἔλεγε· Οὐκ ἔστι τὰ πάθη τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς δόξαν τὴν μέλλουσιν, δι' ἣν σου καὶ τὰ σκέλη συνετριβήσαν.

Τὴν* γενναιότητα καὶ Ἀγγέλων οἱ χοροὶ ἀξίως κατεπλάγησαν, μάρτυς γενναῖε, Πάμφιλε, τοῦ Χριστοῦ, ψυχῇ ἀπτοῦ γὰρ κεφαλὴν κλίνας, ξίφει χαίρων ἠθλησας.

Δι' ἄφατον ἔλεος τοῦ Θεοῦ μου ὁ Υἱὸς υἱὸς ἀνθρώπου γέγονεν, ἐκ σοῦ γὰρ καὶ ἐτέχθη ὑπερφυῶς, σκηνώσας ὡς ἠθέληεν ἐν σῇ μήτρᾳ ἀσπόρως, Ἀειπάρενε.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Θεοδώρου γενναιότητα τοῦ Τήρωνος ποῖος ὑμνῆσαι λόγος ἀρκεῖ· ἀναψεύσαν γὰρ ὑπομείνας κάμινον πυρὸς, ἐκραύγαζε χαίρων πρὸς Χριστὸν Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τὸν τῆς Ρώμης πάπαν Λέοντα αἰνέσωμεν καὶ Ἀρχιεπίσκοπον ὁμοῦ σὺν αὐτῷ τὸν [ὁμῶς;] φρόνα ἀποστόλου Παύλου μαθητὴν, Χριστὸν ἀγαπήσαντα (68) θερμῶς καὶ ὑπομείναντα στερωθὲς τὰς ἐκ τῶν λίθων βολὰς.

Θεοτόκον σε γινώσκουμεν, ἀνύμφευτε, ὡς υἱὸν διπλασοῦσαν Θεὸν καὶ γεννήσαντα τὸν παντὸς τοῦ κόσμου ποιπτήν· διὸ σοὶ βοῶμεν οἱ πιστοὶ· εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυῖσασα.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Εὐφημοῦμεν Κατάνης Λέοντα πρόεδρον καὶ τὸν ἐν τοῖς Συμβόλοις μέγαν Τιμόθεον, ἔτι σὺν αὐτοῖς καὶ τὸν θεῖον Προτέριον, τὸν κατασφαγέντα καλὰμοις παρὰ νόμους.

Πολυκάρπου τοῦ Σμύρνης καὶ σὺν δοξάσωμεν, κεφαλῆς τε τιμίας Προδρομοῦ εὐρεδιν, καὶ τοῦ εὐκλεοῦς πατριάρχου τὴν κοιμνδιν θείου Ταρασίου τοῦ οὐρανοπολίτου.

Ἀνυμνοῦμεν. Παρθένε, τὰ δὲ θαυμάσια· θαυμαστὸν γὰρ ἀσπόρως Θεὸν ἐκύησας· ὅθεν καὶ τελεῖς θαυμαστὰ καὶ παράδοξα, πάντων ὁρθοδόξων ἀντιλαμβανομένη.

* Τὴν δὲν πιθανῶς.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Τιμῶν προπόντως Γάλης ἐπίσκοπον, τὸν ἀρεταῖς ἐκλάμπαντα ἐν κόσμῳ Πορφύριον καὶ θαυμάτων τὴν χάριν πλουτίζαντα ἐκ Θεοῦ τοῦ τῶν ὅλων, ὃ εὐφρόδισσε διὰ πολιτείας καθαρᾶς καὶ οὐσίτης.

Γελᾷς τὴν πλάνην, πάτερ Γελάσιε, ὃς προσαχθεὶς μιμήσει διαπαῖξαι τὸ βάπτισμα ἀληθῶς ἐβαπτίσθης καὶ ἠθλῶδας, ξίθει τιμῆς τὴν κάραν· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε, τὸν Δεκαπολίτην τε σὺν σοὶ σεπτὸν Γρηγόριον.

Τριάδος ἓνα σὺ ἀπεκύησας, δίχα σπορᾶς τὸν Λόγον συλλαβοῦσα, πανάμωμε, εὐδοκίᾳ ἀνάρχου γεννήτορος καὶ τῇ ἐπισκιάσει τοῦ θείου Πνεύματος· ὅθεν καὶ ἐθέωσας, Θεὸν γεννήσασα.

(ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ καὶ ΠΡΕΜΕΤΗΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 517 καὶ ἡμερομ. 8 μαΐου 1904 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Δημητρίας Θωμᾶ Κανικόλη κατὰ Γρηγορίου Ζήση Πηλοῦμπαρη ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην, Κηρύσσει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Γρηγορίῳ Ζήση Πηλοῦμπαρη ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβήν, ἀνερχόμενα εἰς γρόσια ἑκατὸν πενήκοντα, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,

Πιρᾷ τῷ ἐναγομένῳ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις φύλλοις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη.

Ἐν Πρεμετῇ, τῇ 20 ἰανουαρίου 1905.

ὁ προεδρεύων
Οἰκονόμος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ὁ γραμματεὺς
Πατᾶ Σαῦρος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 140 καὶ ἡμερομ. 25 μαΐου 1904 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἀλεξάνδρας Ν. Γκιόκα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύσσει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐναγομένου συζύγου αὐτῆς Χρήστου Μιχαήλ Πύργου ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τούτου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις φύλλοις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ Χρήστῳ Μιχαήλ Πύργου τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια ἑκατὸν ἐβδομήκοντα πέντε, προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν τῇ ἰ. μητροπόλει Κορυτσᾶς, τῇ 7 ὁκτωβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος
† Ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ

ὁ γραμματεὺς
Δ ΘΕΜΕΛΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 5128 καὶ ἡμερομ. 15 ἰουλίου 1904 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Βαλασίας Γεωργίου Κ. Ζαλαμίχα κατὰ τοῦ Γεωργίου Κ. Ζαλαμίχα ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τῶς ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Ν. Ἐφημερίδος» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Γεωργίῳ Κ. Ζαλαμίχα ὡς ὑπαιτίῳ ἐν τῇ δίχῃ τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρόσια τριῶς δεκαπέντε (315) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 2 ἀπριλίου 1905.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρὸς Δουίνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδούπουλος (δ. ν).

Φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ σεβαστοῦ κλήρου καὶ τῶν ἀξιωματικῶν ἐπιτρόπων τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν ὅτι ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 6 ἐναντι τῶν Πατριαρχείων κειμένῳ καταστήματί μου κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ἀρχιερατικὰ καὶ ἱερατικὰ στολὰ ὡς καὶ κληρικὰ ἐνδύματα παντὸς εἶδους. Εὐρίσκονται δὲ ἔτοιμα ἐξ ὑφασμάτων διαφόρων ἐκλεκτῶν ποιότητων καὶ εἰς ὠρισμένας τιμὰς ράσα, κοντόρρασα, ἀντερία, πανταλόνια κληρικὰ, ἐπανωκαλύμμαυχα καὶ ἐπιτραχήλια κτλ. Πρὸς τούτοις δὲ δέχομαι καὶ παραγγελίας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Πάντα ταῦτα κατασκευάζονται μετὰ μεγάλης ταχύτητος, φιλοκαλίας καὶ εὐθηνίας.

Ἐν Φαναρίῳ Κων(πόλεως, 26 ἀπριλίου 1905.

Ἰωσήφ Εὐαγγελίδης

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ